

Hồi 3

Lại Gặp Tai Họa

Tấn Đại Lâm về đêm thật là nhộn nhịp. Hai bên đường nhan nhản các tiệm ăn đèn đuốc sáng trưng. Sử Bích Ngọc nói với Văn Chí Hồng:

- Tiểu muội biết ở đây có một tiệm ăn bán bánh bao ngon tuyệt... Huynh có muốn đến đó không?

- Tiểu muội thật là tài, mới đến mà biết những chỗ ăn ngon. Chỉ mới nghe tiểu muội nói, huynh đã thèm rõ dãi ra rồi...

Sử Bích Ngọc có vẻ thích thú. Cô nói:

- Cũng tình cờ mà muội biết thôi, chứ mình tiền đâu mà đến những chỗ đó... cả đời...

Văn Chí Hồng cảm động vô cùng. Gã biết hẳn vì gã mà Sử Bích Ngọc mới đi ăn thế này... Gã nói:

- Sử muội! Khỏi cần đến chỗ đó làm chi cho tốn tiền, chúng ta cứ tìm chỗ nào rẻ một chút ăn cũng được...

Văn Chí Hồng chỉ tay và một quán ăn sập xệ nhất rồi tiếp:

- Chúng ta vào đây...

- Huynh thật là...

Sử Bích Ngọc nói giọng tỏ ra giận dữ.

- Mấy khi chúng ta được đi như thế này. Phải vào chỗ nào cho nó bỏ công chứ.

Cô nắm tay Văn Chí Hồng lôi xềnh xệch đi tới một nhà hàng cực kỳ sang trọng, trên cao treo một tấm biển đề ba chữ Quảng Hưng Lâu. Bên trong, thực khách không đông lắm, song toàn là người ăn mặc sang trọng cả.

Gã tiểu bảo thấy hai thiếu niên ăn mặc xoàng xĩnh, mặt mũi xanh xao bước vào thì chặn lại hỏi giọng khinh miệt:

- Chúng bây có biết đây là chốn nào không mà dám vào? Đưa tiền cho lão gia coi trước đã.

Văn Chí Hồng tức giận. Từ nhỏ gã cũng được ăn sung mặc sướng, kẻ dạ người vâng, đâu có bị ai khinh khi bao giờ, mà nay bị một gã tiểu bảo coi thường đã toan cự lại thì Sử Bích Ngọc đã nói:

- Người tưởng bọn ta không có tiền sao?

Cô ta đưa cho gã coi đĩnh bạc rồi tiếp:

- Ngần này đủ chưa hả?

- Không những đủ mà còn dư nữa?

Gã tiểu bảo cười nịnh đổi ngay thái độ...

- Xin mời hai vị vào bàn...

Gã dẫn hai người tới một cái bàn kê ngay cạnh cửa sổ. Sử Bích Ngọc và Văn Chí Hồng ngồi xuống. Sử Bích Ngọc nói:

- Ở đây có món gì ngon nói cho bọn ta hay?

- Dạ... đủ hết các món loại sơn hào hải vị... Cua hấp, cá bở lò, gà hầm hạt sen, vịt tiềm thuốc bắc...

- Gà hầm hạt sen!

Sử Bích Ngọc nói:

- Nhưng trước hết cho hai cái bánh bao ăn trước đã...

- Có ngay, có ngay...

Gã tiểu bảo liếng thoắng...

Chỉ một loáng gã đã bê ra hai cái bánh bao còn nóng hổi. Văn Chí Hồng cắn một miếng thấy thơm ngon vô cùng... Sử Bích Ngọc mỉm cười hỏi gã:

- Huynh thấy có vừa miệng không?

- Ngon lắm!

Văn Chí Hồng đáp...

Lúc đó gã mới để ý thấy bàn kê bên có sáu người đang ăn uống. Một trong sáu người đó cứ nhìn Văn Chí Hồng chăm chăm. Văn Chí Hồng vừa ăn xong cái bánh bao, chưa kịp ăn tiếp món gà hầm hạt sen thì gã bàn kê bên bỗng đứng phắt dậy chỉ tay vào mặt Văn Chí Hồng rồi quát:

- Anh em oi! Đúng là thằng này rồi... đồ lừa đảo.

Cả sáu gã đều đứng bật dậy. Văn Chí Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Tại hạ không hề quen biết các vị? Hình như có sự lầm lẫn...

- Người lại còn chối hả?

Gã đầu tiên nhìn Văn Chí Hồng có cặp mắt xếch hai mắt lên nói...

- Lão gia không nhận lầm người đâu?

- Tại hạ từ xa đến đây...

- Phải, người từ xa đến thì mới dám giở trò lường gạt, chứ nếu ở đây thì đã biết chúng ta là người của Trần lão gia phái Hồng Hạc Môn.

- Không hiểu tại hạ đã thất lễ với các vị điều gì?

Văn Chí Hồng hỏi.

Sử Bích Ngọc xen vào:

- Các người vô lý lắm. Bọn ta...

- Lại còn con tiểu nha đầu này nữa, chúng cũng cùng hội cùng thuyền với nhau cả...

Một gã khác nói.

- Các người lừa gạt bọn ta bán thuốc dỏm... đồ bịp bợm...

- Tại sao lại là thuốc dỏm?

- Hôm nay bọn ta mua cái thuốc Thần Thủy gì đó của các người về xức cho lão mẫu, xuýt nữa thì lão mẫu toi mạng. Thế chẳng phải là thuốc dỏm thì là thuốc gì?

- Đừng nhiều lời với chúng... Cứ đập chết hai đứa đi.

Cả bọn sáu người lập tức xông vào đâm đá Văn Chí Hồng và Sử Bích Ngọc túi bụi. Mấy gã ở bên nghe thấy thế cũng nhào vào tham gia... Văn Chí Hồng vốn biết võ công, song đang yếu sức lại bị đông người uy hiếp nên cự không nổi bị liên tiếp mấy cú đá vào bụng, đau quá ngã lăn ra. Bọn kia cũng chưa hả dạ vẫn tiếp tục xông tới đâm đá túi bụi vào người gã.

Sử Bích Ngọc kêu lên.

- Các người thật là hồ đồ vô liêm sỉ cạy đông đánh người không biết xấu hổ sao? Có giỏi đánh ta đây này...

- Cái đó thì dễ thôi!

Sử Bích Ngọc biết chống không nổi, cô liều mạng nằm đè lên người Văn Chí Hồng che chở cho gã để mặc bọn chúng đâm đá vào người...

Bỗng có tiếng quát to:

- Dừng tay lại!

Rồi một gã trẻ tuổi ở ngoài bước vào. Gã có nước da trắng bệch, cặp mắt nhỏ xíu trông thật gian xảo.

- Có chuyện gì thế?

Gã hỏi.

- Bẩm thiếu gia! Hôm nay lão mẫu của thuộc hạ suýt chết vì thuốc dỏm của bọn chúng, nên...

- Ta biết rồi.

Gã mặt trắng bệch nói:

- Bọn này to gan thật, dám đến địa phận của Hồng Hạc Môn để lường gạt. Trói hai đứa lại mang về cho ta.

- Dạ! Bẩm thiếu gia.

Bọn chúng hè nhau trói giết cánh khuỷa hai người lại. Một tên hềnh hếch cười nói:

- Hình như hai đứa này có tình ý với nhau, trói chúng vào cho chúng nó xuống...

Nói đoạn gã cột Văn Chí Hồng và Sử Bích Ngọc lại rồi dẫn đi. Văn Chí Hồng thấy đau đớn khắp thân thể. Đi vòng vo một hồi lâu, bọn chúng dẫn hai người tới một trang viện lớn. Bên ngoài là hai cánh cửa bằng gỗ nặng nề trên có chạm trổ hai con hạc đang tung cánh.

Lúc bước vào nhà, hai người bị đẩy vào một căn phòng nhỏ ở phía tây, tối tăm và ẩm thấp, chẳng có giường chiếu gì cả. Một tên nói:

- Các ngươi chịu khó ở đây nuôi muỗi một đêm, chờ sáng mai lão gia sẽ phát lạc...

- Hãy mở trói cho bọn ta!

Sử Bích Ngọc nói.

Một tên thấp lùn, mặt đỏ chằng chịt nhăn nhó nói:

- Gần nhau như thế không thích à? Nếu là ta thì...

Gã nói xong rút thanh gươm sau lưng ra chặt đứt dây trói, rồi bảo với Văn Chí Hồng.

- Người được ở chung phòng với người đẹp, sau này phải nhớ ơn ta đấy nhé! Hí... hí... hí...

Cửa đóng sập lại, bên trong tối như hũ nút, Sử Bích Ngọc đưa tay sờ soạng tìm một cái gì đó khả dĩ có thể ngả lưng tạm được. Song tuyệt nhiên không có một đồ vật gì. Cô nói:

- Hồng huynh có đau lắm không, nằm đỡ xuống đây muội xem xét chỗ đau cho...

Văn Chí Hồng gượng nằm xuống. Đầu gã vừa chạm vào nền gạch lạnh ngắt đã đau nhức, khiến Văn Chí Hồng phải bật lên tiếng rên. Sử Bích Ngọc hốt hoảng kêu lên:

- Hồng huynh làm sao thế?

Giọng cô tỏ ra tha thiết vô cùng.

Văn Chí Hồng vội nói:

- Không sao đâu, tiểu muội đừng lo, chỉ hơi nhức đầu một chút thôi mà!

Gã thấy trong bóng tối Sử Bích Ngọc lần tay xoa đầu gã về như do dự một chút. Đột nhiên, cô nâng đầu Văn Chí Hồng đặt lên đùi mình.

Văn Chí Hồng là một thiếu niên mới lớn, nên hành động ấy của Sử Bích Ngọc không khỏi làm gã đỏ mặt.

Về phần Sử Bích Ngọc, cô vốn sống giang hồ từ nhỏ nên về phần nam nữ cô không úy kỵ gì mấy, thực lòng cô chỉ quan tâm đến gã chứ không có ý gì khác. Bởi vì trời tối nên cô không thấy vẻ lúng túng của Văn Chí Hồng.

- Hồng huynh, đừng ngại.

Sử Bích Ngọc nói:

- Cứ nằm yên tiểu muội sẽ làm cho bớt đau ngay.

Văn Chí Hồng thấy năm đầu ngón tay của cô xoa bóp khiến gã cảm thấy vô cùng dễ chịu. Lúc Sử Bích Ngọc nắn vào lưng gã cô thấy một cái gì cộm cộm liền hỏi:

- Hồng huynh, cái này là cái gì vậy?

- À... À...

Văn Chí Hồng ấp úng gã toan tìm cách nói dối, song tự thấy điều đó quả thật không nên đối với cô gái này. Gã thú thật:

- Đây là một bí kíp võ công tuyệt thế!

Sử Bích Ngọc nhắc lại.

- Bí kíp võ công tuyệt thế. Hồng huynh, muội không phải là người tò mò đâu mà chỉ muốn quan tâm đến huynh mà thôi. Thực ra huynh là ai?

Văn Chí Hồng liền kể cho cô nghe đầu đuôi mọi chuyện không giấu một điều gì cả. Kể xong gã nói:

- Sử muội, huynh đã kể cho muội nghe tất cả mọi bí mật rồi đấy. Muội có tin không?

Sử Bích Ngọc cảm động nói:

- Tin chứ! Muội rất cảm ơn huynh đã tin tưởng nơi muội, nhưng... nhưng như thế huynh không sợ bị lộ sao...?

Văn Chí Hồng nói bằng giọng chân thành:

- Trên đời này, muội là người thân duy nhất, làm sao huynh không tin cho được...

Gã chợt thấy bàn tay nóng hổi của Sử Bích Ngọc nắm chặt bàn tay gã. Cô thì thầm:

- Thật vậy sao? Muội không nghe lầm đấy chứ?

- Nhất định rồi!

Văn Chí Hồng đáp:

- Để huynh nhắc lại lần nữa cho muội nghe nhé! Trên đời này...

- Thôi! Thôi! Được rồi.

Sử Bích Ngọc lấy tay che miệng gã lại. Cô nói:

- Hồng ca ca!

Cô bỗng đổi cách xưng hô.

- Từ nay chúng ta sẽ... sẽ... không bao giờ xa nhau nữa nhé...

- Đúng như thế!

Văn Chí Hồng quả quyết...

Hai người im lặng một hồi lâu, mỗi người đều theo đuổi một ý nghĩ riêng. Chợt Sử Bích Ngọc bảo gã:

- Hồng ca! Hồng Hạc Môn là một nơi không dễ gì tin được, cuốn sách này vô cùng hệ trọng, nếu để trong người bị chúng phát hiện ra thì... nguy hiểm lắm...

- Biết làm thế nào bây giờ?

Văn Chí Hồng hỏi lại...

- Hay là thế này...

Sử Bích Ngọc nói:

- Căn phòng chúng ta bị nhốt hẳn là một nơi bọn chúng bỏ không dùng gì đến, chỉ bằng chúng ta tìm một chỗ nào đó giấu tạm, nếu có cơ hội sẽ lấy lại. Huynh thấy thế nào?

Văn Chí Hồng thấy Sử Bích Ngọc nói có lý. Gã cầm cuốn sách đưa cho Sử Bích Ngọc rồi bảo:

- Muội thử tìm xem có chỗ nào để được thì giấu đi.

Sử Bích Ngọc đặt đầu Văn Chí Hồng nhẹ nhàng xuống đất nói:

- Hồng ca chịu khó một tí nhé, để muội... cất cái này đã.

Cô đứng dậy mò mẫm khắp căn phòng tối. Đến góc phòng cô chạm phải một cái bàn đã nghiêng ngả, hiển nhiên cái bàn này đã gãy một chân. Sử Bích Ngọc cả mừng, cô để cuốn sách vào trong ngăn kéo, rồi quay lại phía Văn Chí Hồng nói khẽ vào tai gã:

- Đây là căn phòng trống dùng làm nhà kho. Muội đã cất cuốn bí phổ vào ngăn kéo rồi... Chúng nhất định không sờ mó tới đâu?

Sử Bích Ngọc lại nâng đầu Văn Chí Hồng đặt lên đùi mình. Cô dựa lưng vào tường rồi nói:

- Ca ca, cứ yên tâm ngủ đi thôi, sáng mai chúng ta sẽ tỉnh.

Văn Chí Hồng khoan khoái nhắm mắt lại. Gã thiếp đi lúc nào không biết, trong giấc ngủ đang nhẹ nhàng kéo đến...

- o O o -